

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. F.**
bytem B.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. KrÚ 85435/2019/ODSH/15,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Dne 1. 6. 2018 v 22:12 hodin se měl nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X v obci Trhová Kamenice, v ul. 5. května 45 dopustit přestupku překročením nejvyšší povolené rychlosti v obci 50 km/h o 24 km/h. Žalobce jako provozovatel vozidla k výzvě Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) uvedl, že v předmětný den řídil vozidlo pan H. F., nar. X (dále též „pan F.“). Tomu správní orgán I. stupně zaslal výzvu k podání vysvětlení. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, vyhotovil dne 8. 9. 2018 usnesení poznamenané do spisu, z něhož vyplývá, že věc předmětného přestupku, kterého se měl dopustit blíže neustanovený řidič, byla dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odložena. Následně pan F. doručil správnímu orgánu I. stupně písemnost obsahující podání vysvětlení, že skutečně v předmětný den vozidlo řídil on a následkem překročení měl malou dopravní nehodu. Správní orgán I. stupně zažádal o součinnost Policii České republiky, odbor cizinecké policie o prověření totožnosti pana F.; byla mu doručena odpověď na žádost o součinnost s negativním výsledkem.
2. Dne 16. 10. 2018 správní orgán I. stupně vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným z přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“). Správní orgán I. stupně poté obdržel od poskytovatele doručovacích služeb sdělení, že u předmětné zásilky obsahující výzvu k podání vysvětlení adresovanou panu F. nebyla dodržena úložní doba 10 dnů a doručovatel si zřejmě doručenkou podepsal sám. Následně správní orgán I. stupně obdržel od žalobce odpor proti příkazu. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a usnesením ze dne 21. 5. 2019, č. j. Hl 35500/2019/ODP, dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil řízení proti žalobci, neboť mu nebylo prokázáno spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

3. Proti tomuto usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 5. 2019 žalobce podal odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. KrÚ 85435/2019/ODSH/15, zamítnuto a napadené usnesení bylo potvrzeno. Podle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když zastavil řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť skutečně správní orgán I. stupně disponoval písemným přiznáním pana F. k tomu, že v předmětný den řídil on. S panem F. měl správní orgán I. stupně zahájit řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu a teprve poté, kdy by se panu F. nepodařilo spáchání přestupku prokázat, mělo být zahájeno řízení z hlediska objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
4. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud uvedl, že správní orgán I. stupně je povinen zahájit správní řízení s řidičem, který se k přestupku přiznal, a naopak může rovnou zahájit správní řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s provozovatelem vozidla, jelikož ten se přestupku prokazatelně dopustil tím, že porušil povinnost mu danou § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby s vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
5. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
6. K tomu lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98: *„Procesně je tedy k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Jinými slovy, dle § 65 s. ř. s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) se procesní legitimace zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce; závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (shodný závěr viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005 - 62). Z uvedeného vyplývá, že soud před meritorním projednáním žaloby musí posoudit (...), zda žalobce skutečně tvrdí, že úkonem správního orgánu došlo k zásahu do jeho práv. Přitom není dostačující, jestliže žalobce namítá porušení svých práv pouze v obecné rovině, ale musí být zřejmé, do kterého jeho práva mělo být zasazeno.“*
7. V nyní posuzovaném případě žalobce netvrdil zásah do svých práv. Z logiky věci ostatně ani není zřejmé, jak by mělo být zasazeno do žalobcových práv, jestliže správní orgány zastavily přestupkové řízení proti němu vedené. Žalobce pouze namítal, že správní orgán může rovnou zahájit správní řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s provozovatelem vozidla, jelikož ten se přestupku prokazatelně dopustil tím, že porušil povinnost mu danou v § 10 odst. 3 téhož zákona (přitom však žalobce přehlíží, že nebyly splněny veškeré podmínky pro vedení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla stanovené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu), aniž by žalobce jakkoliv

ozřejmil, jak přesně bylo zasaženo do jeho práv, pokud proti němu vedené řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu bylo zastaveno.

8. Soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS).
9. Vzhledem k nedostatku aktivní žalobní legitimace (tj. absenci tvrzení o zkrácení na svých veřejných subjektivních právech) je zde dán důvod pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [srov. též komentář k § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v publikaci KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, dostupné v ASPI].
10. Soud proto ve výroku prvním tohoto usnesení žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl.
11. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., kde je stanoveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 27. března 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně